

Beste vrienden,

Om te beginnen wil ik de *keynote speaker* van vandaag bedanken voor de bijzonder interessante uiteenzetting. Ik dank ook de panelleden: Ivan Van De Cloot, Stijn De Cock, Mathieu Isenbaert, Geert Vuylsteke en moderator Pascal Paepen.

Ik hoop dat zij u de nodige inspiratie hebben bezorgd.

De ommekeer die Canada gerealiseerd heeft, is bijzonder indrukwekkend. De parallellen met België en andere Europese landen zijn treffend. Canada bewijst dat veranderen mogelijk is. Alleen vraagt zoiets moed. Want laat ons wel wezen, wie vandaag luidop durft zeggen dat de crisis voorbij is, maakt zichzelf iets wijs.

Technisch gezien spreekt men van een recessie als er twee opeenvolgende kwartalen van negatieve economische groei zijn. Volgens die definitie eindigt een recessie wanneer er opnieuw een kwartaal economische groei is. In die logica is de recessie inderdaad voorbij. Zowel in Europa, als in België. Europa kende in het tweede kwartaal van dit jaar een groei van 0,3%. België een van 0,2%.

Maar is de recessie echt voorbij? De economie van de eurozone is in de eerste helft van dit jaar nog steeds 1,5% kleiner dan 6 jaar geleden. Voor landen als Spanje of Italië spreken we van een krimp van 5 à 8%. Ook de investeringen en de kredietverlening liggen nog altijd een pak lager dan voor de crisis. Ruim 19 miljoen mensen zitten zonder werk in de eurozone. Bijna 1 miljoen meer dan een jaar eerder. Neen, de crisis ligt nog lang niet achter ons.

Dat geldt ook voor België. Het klopt dat de Belgische economie uitgedrukt in bruto binnenlands product goed heeft stand gehouden. Net als de koopkracht. Maar daar stopt de goednieuwsshow. De koopkracht heeft standgehouden maar de consumptie gaat er op achteruit. Mensen hebben angst voor de toekomst. Vooral voor de vergrijzing. Of beter: voor het gebrek aan structurele maatregelen om die op te vangen. Het gevolg is dat men gaat sparen. Maand na maand komen de banken met een nieuw record op de spaarboekjes. In juli oversteeg het spaargeld voor het eerst de 246 miljard euro. Tegenover augustus 2012, kwam er ruim 17 miljard euro spaargeld bij. Dat is gemiddeld 1.550 euro per Belg.

Tevreden zijn met de huidige stand van het land getuigt van een totaal gebrek aan ambitie. Wie verkondigt dat België een voorbeeldland is binnen de eurozone, is ofwel cynisch ofwel van bijzonder slechte wil. Of beiden.

Onze schuldgraad is opnieuw boven de 100% van het BBP gestegen. Daarmee verbreken we de zoveelste afspraak met Europa. De Belgische economie groeit inderdaad. 0,2% in het tweede kwartaal van dit jaar. Dat is minder dan een derde dan

de prestatie van Duitsland. Vroeger liep de Belgische economie voorop het economisch herstel in Europa en de wereld. Vandaag moeten we blijkbaar die rol lossen. Als die trend bevestigd wordt, is dat een bijzonder kwalijke evolutie. En dan zwijgen we nog over het recordaantal faillissementen, het gebrek aan nieuwe starters, de stijgende werkloosheid, de dalende investeringen en de niet aflatende toename van onze loonkostenhandicap.

Gisteren kwam nog het nieuws dat het aantal startende ondernemingen in Vlaanderen schrikbarend gedaald is. Een daling van bijna 10%, dit jaar alleen al. En meer dan 3500 bedrijven gingen er al failliet. En dan zijn er nog steeds mensen die blijven beweren dat wij een topperformer zijn. Dat wij de crisis beter doorstaan dan wie ook.

De vraag is echter of we hierover verwonderd moeten zijn? De N-VA waarschuwt al twee jaar voor de lange termijnevolgen van deze belastingregering. Ons bruto binnenlands product en onze koopkracht houden stand. Maar dat komt ook omdat we vooral niets doen. Op korte termijn lijkt daardoor alles mee te vallen, maar de grote problemen worden op de lange baan geschoven. België heeft niet gesaneerd, niet bespaard en niet hervormd. Terwijl onze buurlanden reuzenstappen zetten, moeten we tevreden zijn met muizenstapjes.

Neem nu de begroting. Het is een van de werven waar Di Rupo & co zo bijzonder trots op zijn. De grote bedragen worden niet geschuwd. 20 tot zelfs 25 miljard euro weggesaneerd. Ik nodig u allen eens uit om naar de cijfers te kijken. Wie kan mij zeggen waar die 20 tot 25 miljard euro weggesaneerd zijn? Bespaar u de moeite. U zal ze niet vinden. Om de eenvoudige reden dat het pure fictie is.

Toen Elio Di Rupo en zijn ploeg eind 2011 van start gingen, bedroeg het begrotingstekort voor de federale overheid en de sociale zekerheid 13,3 miljard euro. Volgend jaar zal er op hetzelfde overheidsniveau een begrotingstekort zijn van 8,9 miljard euro. Het begrotingstekort bij de federale overheid en de sociale zekerheid is dus gedaald met 4,4 miljard euro. Dat is grofweg ongeveer 1/3e van de af te leggen weg. En dat op drie jaar tijd. Wat de ploeg van Elio niet lukt, niet wil en niet kan, wordt dan maar onder het mom van de zesde staats hervorming en de nieuwe bijzondere financieringswet doorgeschoven naar de deelstaten. Lees: vooral de NV Vlaanderen zal de komende jaren moeten saneren.

Ondertussen zien we wel dat de uitgaven van de federale overheid en de sociale zekerheid volgend jaar 11,6 miljard hoger zullen liggen dan in 2011. Een begrotingstekort dat slechts licht terugloopt en sterk stijgende overheidsuitgaven, wiskundig kan dat maar tot 1 verklaring leiden: de belastingen moeten gigantisch zijn toegenomen.

In tegenstelling tot de sanering van Elio Di Rupo vinden we daar wel bewijzen van. De overheid roomt nu ongeveer 51% van de totale jaarlijkse economische productie af. Dat is stijging van ruim 2 procentpunt onder de ploeg van Di Rupo.

Hoe heeft men dat in godsnaam klaar gespeeld? Wel, ik geef u een bloemlezing: het tarief van de roerende voorheffing, de prijs en de aftrek van de dienstencheques, de aftrek voor pensioensparen, de aftrek voor energiebesparende investeringen, de aftrek voor kinderopvang, de beurstaks, de bedrijfswagens, btw op advocaten, btw op notarissen, btw op betaaltelevisie, nogmaals de beurstaks, levensverzekeringen, de notionele interestaftrek, de liquidatiebonus en natuurlijke de evergreen van elke begrotingscontrole: de accijnzen. De regering-Di Rupo kent een grenzeloze creativiteit als het gaat om de zoektocht naar nieuwe belastingen.

Beste vrienden,

Ik ben dit beu.

U bent dit beu.

Al wie werkt, wie spaart en wie onderneemt moet er aan geloven. Dit moet ophouden. Wij worden in dit land kapot belast. Deze week durfde premier Di Rupo het nog aan om te beweren dat hoge belastingen leiden tot hoge welvaart. Ik zeg u hier klaar en duidelijk: dat is onzin. Wij moeten de welvaart verdelen. Maar dat betekent dat men eerst welvaart moet creëren. En dat doet men niet door belastingen te heffen. Dat doet men door ondernemerschap aan te moedigen, dat doet men door werken lonend te maken en dat doet men door mensen aan te moedigen om te investeren.

Als we ooit onze concurrentiekracht willen terugwinnen, investeringen binnenhalen en ons voorbereiden op de kosten van de vergrijzing dan moeten we een ander pad volgen. We moeten lessen trekken uit het Canadese voorbeeld. Dat betekent het begrotingstekort terugdringen. Dat betekent de schuld afbouwen. Dat betekent het staatsapparaat afslanken. En dat betekent de lasten verlagen.

Beste vrienden: de overheid moet op dieet. Dat is onze ambitie. We trekken naar de kiezer met een coherent voorstel voor lastenverlagingen.

De voorbije week hebben we dat in de verf gezet door de verhoging van het tarief op de liquidatiebonus van 10% naar 25% onder de aandacht te brengen. De regering-Di Rupo verkoopt dit als een belastingvereenvoudiging. Maar dit is niets meer dan een platte en schandalige belastingverhoging. 30.000 ondernemers en kleine zelfstandigen hebben wij daarvoor persoonlijk aangeschreven.

Want wat is die liquidatiebonus? Ik zal het u uitleggen. Zelfstandigen en ondernemers zoals bakkers, slaggers, metsers, elektriciens, ... zorgen voor hun pensioen door een deel van hun winst – waarop ze regulier belastingen betalen – op te sparen in een vennootschap. Wanneer men de vennootschap stop zet, wordt men daarop belast.

Wat overblijft is het aanvullend pensioen. Dat is noodzakelijk, want zelfstandigen genieten niet van dezelfde pensioenvoordelen als werknemers.

Op een diefje heeft de regering-Di Rupo dat tarief van 10% naar 25% gebracht. Dat is een regelrechte aanslag van de regering-Di Rupo op de kleine zelfstandigen en de ondernemers. Hun pensioen wordt hierdoor met een kwart afgeroomd. Mensen die jarenlang gewerkt hebben en zich een pensioen bijeen gespaard hebben, moeten daar nu 15% meer op inleveren.

Bovendien doodt deze belastingverhoging werkgelegenheid. Veel zelfstandigen zullen versneld hun vennootschap stopzetten om van het gunstigere tarief te kunnen genieten en hun pensioen veilig te stellen. Maar daardoor gaan wel talloze banen verloren. Want een bakker stelt mensen te werk. Een slager stelt mensen tewerk. Een metser heeft metsersgasten. En hoeveel mensen werken er niet in de talloze KMO's in Vlaanderen? Deze maatregel moedigt ondernemerschap niet aan, integendeel. Het moedigt aan om er zo snel mogelijk mee op te houden.

En het cynische is: dat is ook de bedoeling. Via een web van complexe uitzonderingsmaatregelen – eigenlijk meer pestmaatregelen – probeert de regering-Di Rupo ondernemers aan te zetten om zoveel mogelijk nu al hun spaargeld aan 10% te laten belasten, zodat ze er later van gevrijwaard zijn. Op die manier neemt men voorafnames op toekomstige inkomsten en kan men de huidige begroting rechtekijken. De verhoging van het tarief dient enkel en alleen om de begroting op te smukken.

Ik ga mijn verontwaardiging niet onder stoelen of banken steken. Dit is een regelrechte schande. Wij hebben aan de ondernemers beloofd dat wij de regeling rond de liquidatiebonus met alle mogelijke middelen aanvechten. En dat zullen wij ook doen. Indien de kiezer ons in 2014 ons een sterk mandaat geeft, dan zal het terugschroeven van deze maatregel onderdeel zijn van het pakket lastenverlagingen dat wij willen doorvoeren.

Maar ik vrees dat onze ondernemers zolang niet kunnen wachten. Er moet nu iets gebeuren. Daarom trekken wij naar het grondwettelijk hof om deze regeling te laten vernietigen. Na onze brief, kregen wij talloze reacties van ondernemers die ons willen steunen. Samen met deze kleine zelfstandigen en ondernemers zullen wij klacht neerleggen en deze jobdodende pestbelasting aanvechten. Samen willen wij de verandering brengen die onze economie en onze arbeidsmarkt nodig heeft. En samen zeggen wij tegen deze belastingregering: genoeg is genoeg!

Ik dank u.